Pekárna s vůní zázvoru

Laurie Gilmorová

COSMOPOLIS

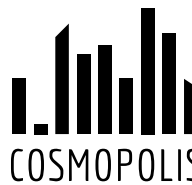
COSMOPOLIS

Laurie Gilmorová

Pekárna s vůní zázvoru

Přeložila Michaela Melišíková

Originally published in the English language by HarperCollins*Publishers* Ltd.
under the title THE GINGERBREAD BAKERY
Copyright © Laurie Gilmore 2025

Translation © Grada Publishing a. s. 2026,
translated under licence from HarperCollins*Publishers* Ltd.

Melissa McTernan asserts the moral right
to be acknowledged as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Michaela Melišíková, 2026
Cover illustration © Michael Michajlov, 2026; © Depositphotos/gringoann

ISBN 978-80-271-5938-3

Pro všechny čtenáře,
kteří se už od samého začátku toužili dozvědět,
jak to s Annie a Macem dopadne.
Jdeme na to!

PRVNÍ KAPITOLA

NYNÍ

Annie Andrewsová měla s většinou lidí dobré vztahy. Byla to přátelská a společenská žena, která se v záležitostech městečka Dream Harbor velmi angažovala. Nikdy nevynechala jedinou schůzi městské rady, s velkou loajalitou podporovala místní podniky a vedla výbor absolventů místní střední školy. Když na této škole sama studovala, byla zvolena nejaktivnější studentkou a považovali ji za nejpravděpodobnější kandidátku na prezidentské křeslo. Pekárna, kterou Annie vlastnila, se těšila velké oblibě, a dokonce třikrát po sobě vyhrála soutěž o „nejkrásnější výlohu". Ráda hlídávala své neteře a synovce, při svých ranních procházkách neváhala pohladit každičkého psa, který se mihnul kolem, a svou nejlepší kamarádku, jejíž přízeň si zřejmě vysloužila díky své povaze, znala už od školky. Upřímně řečeno, Annie byla úžasná žena.

Existovala však jedna osoba, na kterou se Annie neusmívala. K jedinému člověku na téhle planetě zkrátka být milá *nemohla*.

Především proto, že nechtěla. A také proto, že dotyčného nenáviděla.

Následující tři dny však bylo jisté, že se jeho společnosti nevyhne.

„Annie," sykla Hazel a šťouchla ji do ramene. „Zase se na něj mračíš."

Opravdu se *mračila*. Na tu hloupou tvář Macaulaye Sullivana. Klidně by na něj vrhala ty své vražedné pohledy dál, dokud by se mu z toho nevznítila hlava, kdyby zrovna nebyli na brunchi, který byl Jeaniiným a Loganovým nácvikem před nácvikem, což se za normálních okolností ani nedělá, jenže Jeanie toužila po komorní oslavě jen se svatebčany, než dnes večer vypukne svatební šílenství, které se potáhne celý víkend a jehož součástí byla opravdická zkušební večeře. A kdo by nevěstě odepřel její přání? Annie zcela jistě ne. Annie byla totiž milá. Na rozdíl od některých lidí.

Mac na ni mrkl, jako by jí četl myšlenky.

„Mám námitky," vyhrkla a přerušila tak Loganovu velmi krátkou a velmi strohou děkovnou řeč, kterou si připravil pro svědka a svatebčany. Skupina se právě shromáždila kolem jednoho ze stolů v Cukrárně s vůní jahod. Vzhledem k tomu, že v jedenáct dopoledne tohohle konkrétního prosincového pátku se v cukrárně nacházelo jen minimum jiných hostů, všichni u jejich stolu bohužel zaslechli slova, která vlastně neměla v úmyslu pronést nahlas.

Logan, Jeanie, Hazel, Noah, Kira a Bennett se otočili Anniiným směrem a věnovali jí zvědavý pohled. Mac se šibalsky usmál. Annie měla co dělat, aby se nenatáhla přes stůl a toho muže neuškrtila.

„Nemyslím, že zrovna teď bys měla něco namítat," poznamenal Noah s úsměvem. Hazel ho šťouchla loktem do boku, až vyjekl.

„Podle tebe bychom se brát neměli?" zeptal se Logan se svraštělým obočím, jako by mu nešlo do hlavy, proč by sakra neměla chtít, aby si její nejlepší přítel a jeho krásná snoubenka slíbili lásku před celým městem.

„Ne! To jsem samozřejmě neměla na mysli! To není… Já jsem… O tom jsem nemluvila."

„Tak o čem jsi mluvila, *Annabelle*?" zeptal se Mac a jeho přihlouplý úsměv se ještě více rozšířil.

„To ty! Mluvila jsem o tobě!" Teď už téměř křičela, až se jejím směrem otočilo i několik hostů od jiných stolů. „Mám námitky proti tomu, abys byl součástí svatební oslavy," dodala, naklonila se k němu přes stůl, přičemž se jen těsně vyhnula talíři ulepenému od sirupu, a o něco tišším hlasem dodala: „Nevím, jak ses sem dostal. Nikdy jsi nebyl Loganův kamarád. Vždyť ty jsi ho *šikanoval*."

Mac zvedl ruce na obranu. „Zaprvé," řekl, „já ho nešikanoval. Možná jsem ho trochu dobromyslně popichoval."

„Celou druhou třídu jsi mu říkal *Strýček Donald*, jako v té dětské písničce! Pokaždé když jsi šel kolem, pokřikoval jsi na něj: ‚*Strýček Donald farmu měl…*'"

Mac zavrtěl hlavou. „Jak si můžeš tyhle blbosti vůbec pamatovat, Annie? Máš snad nějaký zápisníček, do kterého si poznamenáváš všechny prohřešky, kterých jsem se kdy dopustil?"

Annie si odfrkla. „To by se ti líbilo, kdyby mi na tobě až tak záleželo, co?!"

„No, zdá se, že tomu tak je."

„Ha! Ty jsi mi teda absolutně šumafuk, *Macaulayi*. Jenom

nechápu, proč se téhle akce vůbec účastníš… Jau! Haze, proč do mě strkáš těmi svými ostrými lokty… Jejda.“ Annie vzhlédla a uviděla Jeanie, jak se na ni dívá se slzami v očích. Zatraceně. Podařilo se jí rozbrečet nevěstu.

„Bude to takhle celý víkend? Já jenom chtěla, abychom se všichni dobře bavili.“ Jeanie popotáhla a Logan se podíval na Annie, jako by ji opravdu neváhal uškrtit, pokud ten svůj přešlap okamžitě nenapraví.

„Ne, ne, ne. Budeme se chovat slušně. Že jo, Macu?“

„Jo. Budeme úplní svatoušci. Slibuju.“ Teatrálně se pokřižoval a Annie se musela hodně ovládat, aby nenamítla, že Macovy sliby nelze brát vážně. Její přátelé nicméně stále netušili, proč Maca tak nenávidí, a ona jim to rozhodně nemínila prozradit. Navíc právě slíbila Jeanie, že se bude chovat jako dospělá žena, jíž ostatně byla. A *ona* svým slibům tedy rozhodně mínila dostát.

Pár dní to ještě vydrží. Na těch *pouhých* sedmdesát dva hodin odolá nutkání muže sedícího právě naproti ní uškrtit. Kvůli svým nejlepším přátelům se tomuhle těžkému úkolu postaví čelem. Od jejich pěti let pro ni byl Logan něco jako bratr. S Hazel byli nerozluční. A svou kamarádku Jeanie si teď Annie oblíbila stejně tak. Nechtěla jim ten svatební víkend pokazit.

„Vážně, Jeanie. Omlouvám se. Odteď si všechny komentáře týkající se Maca nechám pro sebe.“

Všichni kolem stolu, včetně Maca, se zatvářili skepticky.

„Myslím to vážně! Pro tenhle víkend odložím všechny svoje osobní pocity stranou.“

Bennett se naklonil ke Kiře a zašeptal: „Proč je vlastně na něj tak vysazená?“

Kira pokrčila rameny. „Asi mají komplikovanou minulost?“ zašeptala v odpovědi.

„Komplikovaného na tom nic není,“ ozvala se Annie. „Nemáme žádnou minulost.“

Mac sebou při těch slovech trhl a v jeho očích se mihlo něco jako výraz smutku nebo lítosti. Annie se ale jeho reakcí bůhvíjak netrápila. Ani nemohla. Ne, pokud si chtěla zachovat zdravý rozum. Vykouzlila tedy na své tváři úsměv a otočila se zpět k Jeanie.

„Není to nic složitého. Vlastně je to docela jednoduché. Dva lidé, které všichni zbožňujeme, se berou. A my,“ řekla Annie a máchla rukou kolem stolu, kde seděli jejich přátelé, „se postaráme, aby to byl ten nejlepší svatební víkend všech dob.“

„Prima,“ řekl Logan. „Protože Mac je tady jako jeden z *mých* družbů. Někteří z nás už mají druhou třídu za sebou.“

Annie se ze všech těch slov, která raději spolkla, dělalo špatně, ale překonala to. Pro své přátele. Kvůli této svatbě neřekla, že co se týče jí, o záležitosti v druhé třídě tady zdaleka nešlo. „Samozřejmě,“ řekla místo toho. „Mac je tvůj kámoš. Chápu to.“ Zvedla sklenici pomerančového džusu a všichni se k ní připojili.

„Na Logana a Jeanie.“

„Na zdraví!“

Všichni si přiťukli plastovými kelímky s džusem a Annie se ulevilo, když viděla, že se Jeanie znovu usmívá a Loganův výraz působí o něco méně vražedně. Uf. Svatební krize číslo jedna zažehnána. Jasně, byla to ona, kdo ji způsobil, ale přinejmenším se postarala o to, aby se toto téma uzavřelo.

Mac jí v tom tedy absolutně nepomohl.

Pohledem opět ulpěla na druhé straně stolu, kde seděl *on* vedle Bennetta a Kiry a něčemu se smál. Situaci jí neulehčoval ani fakt, že vypadal stále stejně dobře, jako když chodili na střední. Ne že by to tehdy přiznala.

S Macem se nikdy nekamarádila. Zkrátka k sobě nepasovali.

Přesně to mu řekla před jedenácti lety.

Ale Macovi naslouchání nikdy příliš nešlo.

DRUHÁ KAPITOLA

TENKRÁT

Na vánočních trzích v Dream Harboru Mac bezcílně bloumal mezi stánky. Do Vánoc zbýval necelý měsíc a on potřeboval sehnat nějaký dárek pro svou mámu. Nějaký *pěkný* dárek. Proč by ho neměl sehnat právě tady? Na trhy, které se pořádaly každoročně po slavnostním rozsvícení vánočního stromu, se Mac podíval naposledy jako malý kluk.

Letos byl odhodlaný koupit mámě opravdový dárek. Ve svých devatenácti si uvědomoval, že už mu žádné z těch jeho hloupých, ručně vyrobených dárků neprojdou. Pravda, jeho máma stále trvala na tom, že tu pokřivenou ozdobu ve tvaru soba, kterou jí vyrobil ve školce, na stromek pověsí, a pravděpodobně by udělala totéž, kdyby jí stejně deformovanou ozdobu vyrobil i nyní, ale podle něj bylo načase, aby se ve výběru dárků trochu pochlapil.

Bohužel se zdálo, že poslední dobou nedělal nic jiného, než že se bezcílně toulal po okolí. Ačkoli od maturity uplynulo už šest měsíců, on se z tohohle hloupého města nepohnul ani o píď, stále

bydlel ve svém dětském pokoji a stále neměl žádné vize do budoucna. Netušil ani, co bude dělat příští týden. Mac se cítil bezradný.

Zastavil se u stánku Kavárny s vůní perníčků, jejíž majitelka Dot ho přivítala se širokým úsměvem na tváři.

„Ahoj, Macaulayi. Veselé Vánoce."

Jen několika málo lidem toleroval, aby ho oslovovali celým jeho jménem, které bylo vážně příšerné. Dot byla jednou z nich. Vždy se k němu chovala laskavě, i když si to nezasloužil.

„Ahoj, Dot."

„Co ti můžu nabídnout?" zeptala se a její obrovské náušnice ve tvaru rolniček při každém pohybu její hlavy vesele zacinkaly.

„Co takhle horkou čokoládu?"

„S extra marshmallows?"

„Ano, prosím."

Jakmile mu podala červený kelímek s marshmallows a cukrovou hůlkou zapíchnutou ze strany, cítil se naprosto šíleně. Vždyť tohle pily jenom děti. A Mac se zoufale snažil přijít na to, jak se stát dospělým mužem.

Bohužel bylo velmi těžké cítit se dospělý, když mu oblečení pořád prala jeho matka.

Potřeboval se odstěhovat. Odjet pryč. Cítil, že ho tohle město čím dál víc dusí. Měl pocit, že si ho už jeho okolí zaškatulkovalo.

„Díky, Dot," zamumlal a vzal si svůj směšný nápoj s sebou, najednou vděčný za to, že všichni jeho přátelé studují mimo město a neuvidí ho, jak se tady potuluje s touhle sladkou pochoutkou.

Trochu se napil. Ta čokoláda byla každopádně vynikající. Člověk se těžko může cítit špatně, když má v ruce kelímek s takovou dobrotou.

Mac pokračoval v bloumání po trhu a každou chvíli se zastavoval u nějakého stánku s řemeslnými výrobky ve snaze najít ten správný dárek. Nebylo to úplně nezištné. Doufal, že promyšlený dárek pomůže zmírnit ránu, kterou svým rodičům uštědří tím, až jim poví o svém novém plánu. No, spíš než o plán se jednalo o jakousi obecnou představu. Myšlenku putovat někam jinam než do Dream Harboru. Jeho nedomyšlený nápad, že by mohl procestovat celou zemi, aby přišel na to, co sakra podniknout se svým životem. Domníval se, že několik měsíců o samotě v autě mu v tom pomůže.

Jeho pozornost náhle upoutala povědomá tvář.

Annabelle Andrewsová seděla při odpoledce, když měli ekonomii, vždycky před ním. Alespoň tomu tedy tak bylo vloni, než oba odmaturovali. Celý rok se snažil odolat nutkání zatahat ji za ten její hladký cop a jen občas ji šťouchl do zad gumou na konci tužky, aby se zeptal, jaký úkol mají ten den odevzdat. Ona vždy odpověděla s podrážděným povzdechem, jako by pro ni byl totálním zklamáním.

Chodil s Annie do školy od svých pěti let a ona ho nikdy neměla ráda, což, upřímně řečeno, bylo vzájemné. Annie byla klasická premiantka, takový ten typ, který prakticky prosil učitele o extra body, zatímco Mac splnil jen to, co stačilo k postoupení do dalšího ročníku. Tedy pokud se nejednalo o trénink lakrosu. Na hřišti byl více než šťastný, že ze sebe mohl vydat úplně všechno. Ne že by Annabelle Andrewsová měla zájem o sport. Nebo o lidi, kteří ho provozovali.

Ne že by ho zajímalo, co zajímá ji.

Ale teď tady byla, stále ve městě, stejně jako on. To mu připadalo zajímavé.

Seděla u pultu s cedulkou *Anniino pečivo*. Na stole měla vystavený sortiment vánočního cukroví zabaleného do svátečního celofánu. Mac sledoval, jak si nějaká postarší dvojice z nabídky vybírá a usmívající se Annie za zboží inkasuje platbu. Když si pak Maca konečně všimla, úsměv z její tváře se rychle vytratil.

„Annabelle," řekl a pokynul jí hlavou na pozdrav.

„Jsem Annie, to přece víš. Co tady vůbec děláš?"

Pokrčil rameny a litoval, že v ruce stále drží kelímek s tou hloupou čokoládou s marshmallows. „Nakupuju. Co tady děláš ty? Myslel jsem, že budeš na Harvardu nebo tak někde."

Annie se zamračila. „Nejsme v žádném filmu pro puberťáky, kde se na konci všichni rozejdou na prestižní vejšky. Mám pět sourozenců. Vážně si myslíš, že si naši můžou dovolit, abych chodila na Harvard?" Protočila panenky, jako by se bavila s idiotem – jeden z mnoha zvyků, kvůli kterým ji, jak se dalo očekávat, neměl moc v lásce.

„Tak promiň," zavrčel. „Prostě jsem nečekal, že tě tu po všech těch domácích úkolech z ekonomie uvidím prodávat *koláče*."

Annie udeřila rukama do pultu a naklonila se dopředu. Na jejích bledých tvářích se objevil lehký ruměnec, který se Macovi *vážně* ani trochu nelíbil.

„Prodejem pečiva začínám se svým podnikáním. Chodím na kurzy podnikání na místní vysoké škole a zatím prodávám sušenky přes jeden e-shop. Ale za pár let uvidíš. Bude ze mě velmi úspěšná majitelka malého obchůdku."

Ačkoli by to přiznal jen nerad, ani na vteřinu o jejím úspěchu nepochyboval.

„Páni, ty máš evidentně všechno promyšlené."

„Vlastně jo," konstatovala se samolibým úsměvem. „A co ty? Jenom se tak poflakuješ v Dream Harboru a necháváš si od mámy vařit a uklízet?"

Posměšně si odfrkl, jako by to byla absurdita, i když se tedy ve svém odhadu trefila přesně.

„Vlastně odsud po Vánocích odjíždím."

„Vážně?"

„Jo. Chystám se procestovat celou zemi." Polovičatý plán, který doposud jen tak sám pro sebe zvažoval, se zhmotnil, jakmile ta slova pronesl nahlas.

„Kam máš namířeno?"

„Jde o tu samotnou cestu, ne o cíl," řekl a okamžitě litoval, jak hloupě to znělo.

Annie povytáhla obočí, ale překvapivě mu ty stupidní řeči prominula.

„Tak co, koupíš si nějaké cukroví, nebo ne?"

„No… ale jo. Vezmu si nějaké perníčky."

Annie se na něj upřímně usmála a on na vteřinu pocítil, jako by nemohl dýchat.

„Tyhle jsou moje specialita," řekla a podala mu malý sáček. „Ochutnej jeden."

Počkala, než otevřel balíček a vyndal z něj malého perníkového panáčka s polevou a cukrovými knoflíčky. Mac mu ukousl hlavu.

Byl to pravděpodobně ten nejlepší perníček, jaký kdy jedl. Pikantní, sladký a přesně tak křupavý, jak má perníček být.

„Teda, Annie. To je vynikající."

Celá se rozzářila a on se tím perníčkem málem zadusil. Třináct let se na něj dívala, jako by byl v nejlepším případě otravou

a v nejhorším případě nepřítelem, a teď se na něj *usmívala*. Připadalo mu to přinejmenším matoucí. Což byl pravděpodobně důvod, proč řekl to, co řekl.

„Měli bychom pak spolu někam vyrazit."

Annie se přestala usmívat a zmateně se zamračila. „Vždyť my spolu nikdy nikam nechodíme."

Pokrčil rameny a snažil se předstírat lhostejnost, i když mu teď srdce bušilo tak, jako by mu na tom, jestli s ním Annie chce někam vyrazit, doopravdy *záleželo*.

„Já vím, ale nikdo jiný se ještě na vánoční prázdniny domů nevrátil. Mohli bychom dělat jeden druhému společnost, ne?" Bože, doufal, že to neznělo tak zoufale, jak se najednou cítil.

Annie jeho nabídku s našpulenými rty zvažovala. „No, *je* pravda, že Logan vyrazil na tu plavbu s babičkou a dědou, a Hazel se ještě nevrátila ze semestru v zahraničí… takže asi bychom mohli… něco podniknout…" Jeho návrh ji zřejmě zmátl stejně jako Maca samotného, ale teď už couvnout nemohl.

„Bezva, tak se sejdeme v osm v bistru?"

„Dobře, tak jo. V osm v bistru," souhlasila Annie, ale přitom mírně svraštila obočí.

„Prima. Tak zatím, Annabelle."

„Neříkej mi tak!" zavolala za ním, když odcházel. Zamával jí přes rameno a odkráčel, než si svůj souhlas s tím, že se s ním sejde, stačila rozmyslet.

Protože na společně strávený čas s dívkou, o které si vždycky myslel, že ji nemá rád, se najednou nesmírně těšil.